

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἐλέχθη περὶ τοῦ Γαμβέττα ὅτι κέκτηται ὅλα τὰ πρό-
 ὄντα τοῦ κυβερνᾶν τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ
 κυβερνᾷ ἐαυτόν.

Περὶ τοῦ κ. Τρικούπη ὅμως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι
 ἔμαθε πολὺ καλὰ νὰ κυβερνᾷ καὶ ἐαυτόν καὶ τοὺς ἄλλους.

Καὶ εἶναι λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸ κόμμα του καλῶς κυβερ-
 νημένοι.

Ἐλειψε πρὸ πολλοῦ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο μέτρον ὅπερ
 δι' ὀλίγας ἐβδομάδας εἶχε τεθῆ εἰς ἐνέργειαν, τοῦ νὰ
 φρουρῇ ἀνὰ εἰς ἔριππος χωροφύλαξ εἰς τὰ κεντρικώτερα
 μέρη καὶ τὰ κυριώτερα σημεῖα. Ἦτο σπουδαία συμβολὴ
 τῆς παραλυμένης ἀσφαλείας τῆς πόλεως. Ἀφοῦ οἱ ἀστυ-
 νομικοὶ κλητῆρες κρύπτονται εἰς τὰ ταβερνεῖα, τὰ κα-
 φενεῖα, τὰ χαρτοπαικτεῖα καὶ τὰ ἀεριοπωτεῖα, ἡ παρου-
 σία τῶν ἐρίππων χωροφυλάκων ἦτο ὀλίγον παρήγορος.
 Ἐπειτα μᾶς ἐφάνιντο καὶ ὠραῖοι αὐτοὶ οἱ χωροφύλακες
 φρουροῦντες ἐκεῖ ἐπὶ τῶν θυμοειδῶν τῶν ἵππων, κατα-
 διώκοντες τοὺς ἀπὸ φυτῆρος καὶ ῥαγῶν τοὺς δαιμονιῶν-
 τας ἀμαξήλατας, τοὺς πορτοφολιῶντας λωποδύτας καὶ
 ἐνίοτε καθιστάμενοι φόβητρον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κηρη-
 νιῶντας κλητῆρας. Παρακαλοῦμεν τὸν φιλότιμον Μοῖραρ-
 χον κ. Σπύρο Μήλιον νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν θεσμὸν αὐτόν,
 καὶ μόνος του θὰ ἰδῇ ὅτι ἡ Δημοσία Ἀσφάλεια θὰ κερ-
 δίσῃ πολὺ. Παρακαλοῦμεν ἀκόμη τὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν
 Στρατιωτικῶν νὰ διατάξῃ ἰδιαίτερον ἀμοιβὴν τῶν τοι-
 οῦτων χωροφυλάκων, διότι οἱ ἄνθρωποι θὰ καταβασανί-
 ζωνται μένοντες ἐπὶ ὥρας ἔριπποι σκοποὶ.

Παραπονοῦνται οἱ ἐν Ἀγρινίῳ κατὰ τοῦ νέου Σχολάρ-
 χου τῶν Δημητρίου Δημητριάδου, διαδεχθέντος δυστυχῶς
 προκατόχον ἐπὶ δεκαετίαν σχολαρχήσαντα ἐν ἀπαραμει-
 ῳτῶ εὐαρεσκείᾳ τῶν κατοίκων καὶ τῶρα μετατεθέντα
 εἰς Αἰτωλικόν. Ὁ διάδοχός του, ἀντὶ νὰ λάβῃ αὐτόν ὡς
 παράδειγμα, ἐπροτίμησε νὰ κολακεύῃ πρόσωπα, νὰ ὑπη-
 ρετῇ ἰδιώτας, νὰ γίνεταί γραφεὺς φίλων του, νὰ κρατῇ
 ἐν ταῖς ὥραις τῆς διδασκαλίας τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ
 νὰ παραμελῇ τὸ καθήκον του, οὐ οὔτε συναίσθησιν θὰ
 ἔχῃ. Τὰ αὐτὰ μᾶς πληροφοροῦσιν ἀξιότιμοι οἰκογενειάρ-
 χαι Ἀγρινίου, παρακαλοῦμεν δὲ τὸν Διευθυντὴν τῶν Δη-
 μοτικῶν Σχολείων νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ὑπουρ-
 γοῦ ἐπὶ τοῦ ἀτόπου αὐτοῦ.

Ὁ κ. Τρικούπης διαίρει τοὺς Μεσολογγίτας εἰς φίλους,
 τοὺς ὁποίους ἐταποθέτησεν ὅλους, καὶ εἰς μὴ φίλους, τοὺς
 ὁποίους παρέδωκεν ἔρμαιον εἰς τὸν ἀντιμοίραρχον Λανα-
 ρόπουλον, ὅστις τοὺς βγάζει μὲ διπλοκλαίς ἀπὸ τὰ κα-
 φενεῖα, τοὺς τραβᾷ τ' αὐτὰ, τοὺς ραπίζει ὅταν μεθύουν
 καὶ ἐπὶ τέλους καὶ τοὺς φυλακίζει.

Τὰ νέα του ἄθλα τὰ ἀναγράφει ἡ *Δυτικὴ Ἑλλάς* τοῦ
 Μεσολογγίου.

Καὶ ἄλλο ἐνδεικτικὸν τοῦ ἀλλοκότου αὐτοῦ ἔθνους
 ὅπερ καλεῖται Ῥωμαῖκο!

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ὅτι ἡ Κυβέρνησις
 ἐπρομηθεύθη ἐξ κήλωνας ἵππους ἀραβικοῦ γένους, διὰ
 τὴν βελτίωσιν καὶ πρὸς ἡμῖν τῆς ἱππικῆς φυλῆς, ἡ δὲ
 Ἐταιρία ἡ Ἱππικὴ ἐξέδωκεν ἀγγελίας προσκαλοῦσα
 τοὺς ἔχοντας φορεθᾶς νὰ τὰς ὀδηγήσουν εἰς τοὺς κυ-
 ρίους κήλωνας, διὰ νὰ τεκνοποιήσουν μετ' αὐτῶν.

Παρεῖχοντο δὲ οἱ κήλωνες *darwan*, ἐνὶ πᾶσι τις ἡδύ-

ἐμπιστοσύνην τοῦ Ἑλλήνου, διό οὗτος ἀπροκαλύπτως
 καὶ μεθ' ὅλης τῆς εἰλικρινείας ἐξέφρασε τὰς ιδέας του
 πρὸς τὸν Σωκράτη.

— Ἐγὼ σὰς συμβουλεύω, εἶπεν, αὔριον λίαν πρῶτ' νὰ
 ἀναχωρήσῃτε δι' Ἀμερικήν διὰ νὰ μὴ χάσῃτε τὸν ρι-
 λελληνισμόν σας καὶ τὸ ὀλίγον αἰμᾶ σας.

— ὦ! εἰσθε βλέπω pessimiste! τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι
 ἕκαστος εἰς τὰ τῆς πατρίδος του ἐφαρμόζει τὴν αὐστη-
 ροτέραν κριτικὴν ὅχι! ὅχι! θὰ ὑπάγωμεν αὔριον ὁ ξέ-
 νος συγκατένευσεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχε κάμει τὴν
 γνωριμίαν ἐνὸς Γερμανοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄλον παρὰ-
 στημα ἐδείκνυνεν ὅτι ἦτο στρατιωτικὸς. Εἰς μίαν γωνίαν
 τῆς αἰθούσης ἀπὸ δύο περίπου ὥρων εἶχον κενώσει ἡμί-
 σεων δωδεκάδρα φιαλῶν ζύθου καπνίζοντες καὶ συνδιαλε-
 γόμενοι εὐθύμως· εἶχον γείνει στενοὶ φίλοι. Ὁ Ἀλκι-
 βιάδης ἐμύθη ὅλα τὰ μυστήρια τῆς νεωτέρας στρατιω-
 τικῆς τέχνης. Ἐσκόπευε δὲ τὴν ἐπαύριον νὰ ἐπισκερθῇ
 τοὺς στρατιῶνας καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν
 ὑπὸ τὴν ιδιότητά Ἀγγλοῦ στρατιωτικοῦ, διότι εἶχε
 μάθει ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἦτο Ἀγγλόφιλος.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Σωκράτης μετὰ τοῦ ξένου διήρχοντο
 ἐμπροσθεν τῆς *Σινικῆς* Ἀκαδημίας· ἀφοῦ ἐθαύμασεν ἐξω-
 θεν τὸ κτίριον ἐπρότεινεν εἰς τὸν φιλόξενον ὀδηγόν του
 νὰ εἰσέλθωσι διὰ νὰ ἐπισκερθῶσι τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, εἰσέλθωμεν!

— Εἶνε πολλοί; εἶνε πολλοί; ἡρώτησε μετὰ μεγάλῃς
 περιεργείας ὁ Σωκράτης.

— Πρὸς τὸ παρὸν εἶνε μόνον τέσσαρες... ὁ Ἀπόμα-
 χος Μαστρο-δημητῆρης, ἡ γυναῖκά του, ὁ 12ετής υἱὸς καὶ
 ἡ ὀκταετής κόρη τῶν.

Μετ' ὀλίγον ὁ Σωκράτης ἐγένετο δεκτὸς μετὰ μεγάλῃς
 φιλοφροσύνης ὑπὸ τῶν εὐγενῶν Τοίχων, μεθ' ὧν μίαν πε-
 ρίπου ὥραν συνδιελέχθη περὶ διαφόρων ἀντικειμένων.

Ἀκολούθως μετέβησαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Εἰσῆλ-
 θον εἰς τὴν σχολὴν τῆς Φιλολογίας.

Ρινόκερος ἀπὸ τῆς ἑδρας ἐδίδασκε (:) τὸν Πλάτωνα·
 «Καὶ εἰ μὲν ὁ ἀγαθὸς τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ, εἰ δὲ ὁ καλὸς τὰ
 καλὰ, οὐκοῦν ὁ μὴ ἀγαθὸς καὶ κακὸς τὰ ἐναντία τού-
 ταις.» Ὁ διδάσκων ἐκτύπησε μετὰ τὸ τέλος τῆς περιό-
 δου ταύτης μετὰ πατάγου διὰ τῆς παλάμης ἐπὶ τοῦ βι-
 βλίου περιβληθείς εὐθύς ὑπὸ νέφους καπνοῦ· ἐσκίρτα ἀπὸ
 χαράν· ἡ ἱλαρότης κατεπλημμύρει τὸ ἐσβεσμένον πρόσω-
 πόν του· με ὕψος δὲ αὐθεντικότητος ἐκδηλοῦν τὴν πε-
 ποίθησιν ὅτι γνωρίζει ἥδη τὸ μυστικὸν τῆς μελλούσης
 ἐρωτήσεώς του προσέβλεψε ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τοὺς κεκηνό-
 τας ἐπὶ τῶν θρανίων καθημένους φοιτητάς, καὶ εἶτα αἰ-
 φνης ἡρώτησε μειδιών· τί παρατηρεῖτε ἐδῶ εἰς τὸ χω-
 ρὸν τοῦτο; καὶ ἔτεινε τὸ σὺς κλῖνας πολὺ πρὸς τὰ ἐμ-
 πρὸς τῆς ἑδρας. Οὐδεμία ἀπάντησις τῷ ἐδόθη. Ποιὸς τὸ
 ξέρει; ἐπανελάβε ζωνῶς· οὐδεὶς ἀπήντησε. Τότε δὲ
 πλήρης χαρᾶς καὶ ἱκανοποιημένος ὅτι οὐδεὶς ἐμάντευσε

νατο νὰ πληρώσῃ καὶ ἑκατὸν φράγκκ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἱππόσιον ἐκ τοιούτων ἀραβικῶν ἵππων.

Θὰ τὸ πιστεύσετε ;

Κανεὶς ἱπποκάτοχος, κανεὶς χωρικός, δὲν ἐπαρουσίασε τὴν φορβάδα του.

Νὰ λοιπὸν καὶ ἓνα ἄκρον ἄωτον φιλοτιμίας!

Νὰ μὴν πηγαίνῃς τὴν φορβάδα σου εἰς τοιούτους κήλωνα, ἐκ φόβου μήπως σὲ ὀνομάσουν . . . προαγωγόν.

Μεταξὺ ἄλλων εἶδομεν ὅτι ἂν μέχρι χθὲς ὁ βουλευτὴς Ἄρτης κ. Γ. Παχὺς ἐξηκολούθει νὰ εἶναι Ἰταλὸς ὑπὴκοος, τοῦτο ἔπραττε διὰ νὰ ἐνεργῇ ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν ἀσφαλῶς ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ἀποροῦμεν πῶς ἡ φιλοπατρία του ἐξηντλήθη τόσον ὀγλίγωρα καὶ δὲν ἐπερίμενε ν' ἀλλάξῃ ὑπηκοότητα εἰς ὅτου, ὅπως ἦνωσε τὴν Ἄρταν, ἐνώση καὶ τὴν λοιπὴν Ἡπειρον μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ἄλλο **φρεκτόν** ! Ἡ κάλπη ἡ περιέχουσα τὴν μεγάλην **καρδὶά** τοῦ Κανάρη καὶ ἦτις εὗρεθῇ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν παρὰ τὸν ἀπόπατον τοῦ ὑπουργείου ἐπρόκειτο νὰ ἐπαργυρωθῇ. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως πρὸ ἐτῶν τὸ ποσὸν δισχιλίων δραχμῶν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπαργυρωθῇ ἡ κάλπη, μᾶς λέγουν ὅτι ἐξηργυρώθη τὸ ἔνταλμα. Ὑπὸ τίνος, ἐδῶ εἶναι τὸ μυστήριον.

Εὖγε ! εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, διαλύσαν ταῖς υπερδυσουλίας τοῦ κ. Χρηστομάνου καὶ προκηρύξαν διαγωνισμόν διὰ τὴν ἐδραν Καθηγητοῦ τῆς Φαρμακευτικῆς Χημείας. Ἄν καὶ ἡμεῖς ἐπιμένωμεν ποθοῦντες νὰ

διορισθῶν ἀμφοτέροι οἱ συναγωνιζόμενοι, οὐχ ἦττον μᾶς ἀρέσει καὶ αὕτη ἡ εὐκαιρία ἵνα γνωσθῇ—ἂν γνωσθῇ—τίς τῶν δύο ἀγυρτεύεται μὲ τὴν ἐπιστήμην καὶ λωποδυτεῖ ξένα ὡς ἰδία.

Ἐξεδόθη εἰς εἴκοσι σελίδας Ἀναγραφή τῶν κατὰ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1882—83 Ἀρχῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, τῶν ἐπιστημονικῶν συλλογῶν καὶ παραρτημάτων αὐτοῦ καὶ **πρόγραμμα** τῶν κατὰ τὸν χειμερινὸν ἐξάμηνον διδασχθησομένων ἐν αὐτῷ μαθημάτων.

Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, τοῦτο δὲν ἐγένετο πολὺ συχνὰ καὶ ἐπαينوῦμεν πολὺ τὸν νέον Πρύτανιν ἀγωνιζόμενον νὰ εἰσαγάγῃ πανταχοῦ τὴν τάξιν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἀσμένως ἀναγράφομεν ὅτι εἰς τὸ ταχυδακτυλογικὸν ζήτημα τῆς ἀπορρίψεως ἀμφοτέρων τῶν ὑποψηφίων τῆς Φαρμακευτικῆς Χημείας ὁ κ. Πρύτανις εἶχε τὴν αὐτὴν γνώμην ἣν καὶ ἡμεῖς ἐξεθέμεθα, νὰ διορισθῶν δηλαδὴ ἀμφοτέροι, προκειμένου περὶ λειψανδρίας ἐν τοιαύταις ἐπιστήμασι. Ἀλλ' ἡ Σχολὴ οὐκ ἠδούλετο συνιέναι. Καὶ ἐν τούτοις δὲν τοὺς πέρασε διότι καὶ περὶ τῆς ἐδρας τῆς Βοτανικῆς, ἐνίκησεν ἡ ἰδέα τοῦ **Μη Χάρεσαι**, διότι διωρίσθη ὁ κ. Χελδράτχ, καὶ ἡ βασιλεία τοῦ κ. Χρηστομάνου ἐπὶ τῶν φαρμάκων ἐντὸς ὀλίγου καταλύεται, νικῶντος τοῦ ἐνὸς τῶν συναγωνιζομένων.

Ὁ Ἀναγνωστόπουλος γράφων παρασκήνιᾳ ἐν τινι συναδελφῷ :

«Ἐνῶ τοιαῦτα γίνονται ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς πλατείας τῆς ἐλευθερίας, ὁ κ. Τρικούπης ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν

τὸ μυστήριον τοῦ χωρίου, μὲ ὕψος νικητοῦ : μὰ δὲν βλέπετε ; εἶπε, δὲν εἶνε καὶ τόσον δύσκολον ! νά ! εἶνε ἀπλούστατον ! ἀπὸ τῶ «καλὰ» λείπει τὸ ῥῆμα «ποιεῖν» ἀπὸ δὲ τὸ «τὰ ἐναντίᾳ τούτοις» λείπει τὸ . . . τὸ . . . πορὸς τὸ ξεῦρει ; τὸ «ποιεῖσι» ἀδελφοί μου !

Διακόσιοι κάλαμοι ταυτοχρόνως διὰ τοῦ ἰδιαζόντος ἐκείνου θορύβου γράφοντος καλάμου διέκοψαν τὴν στιγμιαίαν σιγὴν σημειοῦντες τὸ ἀποκαλυφθὲν μυστήριον.

Ὅτε ὕψωσαν τὰς κεφαλὰς οἱ μαθηταὶ πρὸς τὸν καθηγητὴν, οὗτος τοὺς ἐθεώρει ἀσκαρδαμυκτεῖ· πέντε λεπτὰ σχεδὸν διήρκεσεν ἡ ἐκστατικὴ του αὕτη σιγὴ. Εἶτα αἶφνης καὶ ἀποτόμως μετὰ συγκινήσεως χαρᾶς τοὺς ἐρωτᾷ :—τί ἄλλο παρατηρεῖτε ; αὐτὸ εἶνε δύσκολον τῶντι· ἄς σὰς δώσω ὅμως μίαν νύξιν, εἰς τὸ «καὶ εἰ μὲν ὁ ἀγαθὸς» τί παρατηρεῖτε ; κανεὶς δὲν τὸ ξεῦρει ; Ἐδῶ ἴσα ἴσα θαυμάζεται ὁ Πλάτων· ἐμπρός ! Τὸ «καὶ» Χριστιανοί μου εἶνε δυνατόν καὶ νὰ λείψῃ ! διότι ὁ Σωκράτης ἦτο ἀρκετὰ ἰσχυρὸς εἰς τὴν λογικὴν, ὥστε νὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ συνδέσῃ τὴν φράσιν ταύτην πρὸς τὰς προηγούμενας· δὲν κόπτεται τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του, ἂν λείψῃ τὸ «καὶ», κατελάβατε ;

Αὕτῃ ἡ ἀπουσία τοῦ «καὶ» ἐπλήρωσεν ἡδυπαθείας τὸν καθηγητὴν· πεντήκοντα κάλαμοι θὰ ἐθραύσθησαν σημειοῦντες μετὰ πυρετώδους ταχύτητος καὶ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ἣτις ἐπροξένησεν ὑπὸ κωφὸν θόρυβον θαυμασμοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Σωκράτης περὶ τὰ τέλη τῆς παραδόσεως ἡμιθανὲς ἐκ λύπης ἐφέλλισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ φίλου του ὅτι πρέπει νὰ ἐξέλθωσι, διότι ἔχει ἀνάγκην ἀέρος· τί δυστυχία ! τί δυστυχία ! εἶπεν, ἀφοῦ ἐξῆλθον· ὥστε κατήντησαν τὴν φιλοσοφίαν μας (ἐλθισμένης πρὸς στιγμὴν τὸν μυστηριώδη μετεμφισμὸν του) ἀπλῶν παιδίων γρίφων ! ! νὰ χάνουν πολῦτιμον καιρὸν διὰ νὰ μαντεύσων παίζοντες, τί λείπει καὶ τί ὑπονοεῖται ἀπὸ μίαν φράσιν ! οὔτε ἀνάπτυξις τῶν ἰδεῶν τοῦ Πλάτωνος, οὔτε συζήτησις, οὔτε συσχέτισις καὶ διδασκτικὴ ἐκδρομὴ εἰς ἀναλόγους ἰδέας φιλοσοφικὰς ἀρχαίας ἢ νεωτέρας, ἀλλ' ἀντιθέτους τῶν τοῦ Πλάτωνος· διότι ἐπέισθην ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν μόνον αὐτὸς νὰ ἔχῃ δίκαιον. Πρὸ παντός, ἀδελφέ μου, οἱ διδάσκοντες πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν τὴν μόρφωσιν τῶν διδασκομένων ὡς πολιτῶν, ὡς ἀνθρώπων δυναμένων νὰ δρῶσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ οὐχὶ ὡς φωναγράφοι, ἀλλ' ὡς ἄνθρωποι μὲ πλούσιον καὶ ἐλαστικὸν πνεῦμα ζῶντες οὐχὶ ἀποκλειστικῶς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀτμοσφαιρᾷ καὶ φαινόμενοι οὕτω ὡς κωμικὸς ἀναχρονισμὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐν ἣ ζωοῦν· πρέπει νὰ εἶνε ἀπηλλαγμένοι τῆς παροιμιώδους ἐκείνης δασκαλικῆς σκασιότητος καὶ ἀκαμψίας· νὰ εἶνε πεφωτισμένοι ὁδηγοὶ τοῦ λαοῦ, τῶν ὑποῖόντων τὰ τέκνα ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἀνατίθενται εἰς τὰς χεῖρας των πρὸς συμπλήρωσιν ἢ διόρθωσιν τῆς τυχὸν ἐλλειποῦς ἀνατροφῆς των. Ἐκεῖνοι τοῦναντίον οὐδὲν ἄλλο κάμνουν οὕτω διδάσκοντες ἢ νὰ γεμίζωσι τὴν κεφαλὴν των, ὡς κάλπην μὲ ἀλ-

εσωτερικῶν προεδρεύει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου (Βρέ, βρέ, βρέ!!) ἔχει παρέλθει ἤδη τὸ μεσονύκτιον (ὦ! ὦ! ὦ!) ἀλλ' ὁ κ. Τρικoupης εἰσέτι δὲν ἐγευματίσεν, ἀλλ' οὔτε τὴν δουλειά του ἐν τῷ ἀποπᾶτῳ ἐποίησεν.» (Μπούμ! μπούμ! μπούμ!)

Ποιὸς δὲν θέλει νᾶχῃ τέτοιον πανηγυριστὴν;

Αἱ ὑπουργικαὶ ἐφημερίδες:

«Πολλῶν ἐπαίνων ἐστὶν ἀξία ἡ Κυβέρνησις, ἥτις προσέβη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος ἐξαπίνης, δώσασα μόνον πέντε ἡμέρας καιρὸν εἰς τὴν κερδοσκοπίαν νὰ αἰσχροκερδήσῃ καὶ ἀναγκάσασα τὸν κόσμον ὀλίγας μόνον ἡμέρας νὰ τὴν ἀναθεματίζῃ.»

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ.

Ἐν τῷ κυκεῶνι τῆς νομοθεσίας μας εὐρίσκεται ἡμιτελής, τραγελαφικὸς, παναρχαῖος καὶ ὁ πανεπιστημιακὸς θεσμὸς, οὕτω δὲ εὐτυχῶς ἡ ἀβδηριτικὴ ἡμῶν χώρα δὲν στερεῖται οὐδὲ πανεπιστημίου ἀνταξίου τῆς ὅλης αὐτῆς καταστάσεως καὶ δὴ μετὰ κτερίου (τὰ λαμπρὰ κτεῖρια εἶναι, ὡς γνωστὸν, ἡ spécialité μας), ἀξίου βελτίονος τύχης. Ἐργάζεται δὲ ἡ πεπαλαιωμένη αὕτη πανεπιστημιακὴ μηχανὴ τῇ ἀληθείᾳ ἀόκνως ἀπὸ δεκαετηρίδων ἤδη εἰς παραγωγὴν ἐπιτηδευματιῶν, τοσοῦτον μάλιστα ἀόκνως, ὥστε ἤδη ἡ προσφορὰ κατὰ πολὺ ὑπερέβη τὴν ζήτησιν τοῦ εἵδους τούτου.

Αὕτη εἶναι ἐν ὀλίγοις καὶ ἡ ἱστορία καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ λεγομένου παρ' ἡμῖν πανεπιστημίου. Ἀλλὰ τὴν εὐτυχὴ αὐτοῦ ἡρεμίαν, ἡλιθιότητά, νέκρωσιν—ἐκλέξατε, φίλοι

ἀναγνώσται, ὅτι ἀγαπᾶτε—ἤλθε νὰ ταράξῃ ὁ τοῦ ἔτους τούτου πρῦτανις, ἀνακομβῶν εἰς μέχρι μασχάλης καὶ μέχρι γονάτων ἵνα διὰ χειρῶν καὶ ποδῶν καθάρῃ πρῶτον τὴν ἰλὺν ἥτις ἀπὸ μακροῦ χρόνου εἶχεν ἐκεῖ πᾶν φιλοτίμως ἐναποτεθῇ, εἴτα δὲ συνεκβάλῃ μετ' αὐτῆς τὴν νωθρότητα, τὴν ἀταξίαν, τὴν σπατάλην, ὡς οὐχ ἤττον τὴν γραῶδη φιλαργυρίαν, ἐκείνην μὲν ἐλαμβάνουσιν τὸ πανεπιστήμιον ὡς ἄλλο δημόσιον ἐλληνικὸν ταμεῖον, ταύτην δὲ ὡς ἐπιχείρησιν τινα κερδοσκοπικὴν, μόνον σκοπὸν ἔχουσαν τὴν ἀποταμίευσιν χρήματος.

Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς προχωρεῖ καὶ περαιτέρω· ἐννοεῖ νὰ μεταβάλῃ τὸν ἄψυχον, τὸν νεκρὸν μηχανισμόν εἰς ἔμψυχον, ζωντανὸν ὄργανισμόν, ὁνειρεύεται ἀντὶ στερεοτύπων ἀναγνωσμάτων, παραδόσεις ἐμπνεούσας ἔρωτα πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἀλήθειαν, ζητεῖ τὴν ἐκτύλιξιν τῆς ἐπιστήμης ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἀπόψεις, σκέπτεται περὶ νέων ἐδρῶν, φλέγεται νὰ θραύσῃ τὰς πύλας τῆς ἐρμητικῆς ὑπὸ τοῦ ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ, τῶν συγγενικῶν δεσμῶν καὶ τοῦ φθόνου κεκλεισμένας, νὰ εἴπῃ δὲ εἰς τοὺς νέους τοὺς φλεγομένους νὰ ὑπηρετήσωσι τὴν ἐπιστήμην «ἰδοὺ τὸ σταδίου ἀνοικτὸν εἰς τὴν ἰκκνότητά!» Θέλει ν' ἀνυψώσῃ τὸν θεσμὸν τῆς ὑψηλότητος εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ οὐχὶ μόνον τὸ συμφέρον τοῦ πανεπιστημίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ πλέον ἢ στοιχειώδης δικαιοσύνη ἀπαιτοῦσι νὰ τὸν ἀνυψώσῃ, οὐχὶ διότι δὲν ὑπάρχουσι μεταξὺ τῶν νῦν ὑψηλῶν καὶ οἱ ἀξιοὶ ἀγχόνες, ἀλλ' ἀκριβῶς ὅπως ἡ θέσις καταστῇ ἐπιζήτητος ὑπὸ παντὸς σπουδαίου ἐπιστήμονος.

Ἀλλὰ θὰ κаторθῶσι πάντα ταῦτα;

Θὰ πεισθῇ ἡ κυβέρνησις, θὰ νοήσωσι δὲ οἱ βουλευταὶ τὸ μέγεθος τοῦ ζητήματος;

Ἄν ὅχι, τότε ἔχω μίαν πρότασιν, ἣν παρακαλῶ νὰ

φαθητικὰ ψηφίᾳ.

Ἔτσι ἐγένετο ἡ διδασκαλίς τῶν νέων ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πλάτωνος; Ἀλλοίμονον!

Καὶ οἱ δύο φίλοι μελαγχολικοὶ διηυθύνθησαν πρὸς μίαν ἄλλην αἴθουσαν, τὴν τῶν Φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Ἐν ὀστρακόδερμα ὑπηγόρευε ζωολογίαν ἐξ ἐνὸς τετραδίου χρονολογούμενου ἀπὸ τῆς προαδαιμιαίας ἐποχῆς. Τὸ θέμα τῆς ἡμέρας ἦτο «Περὶ τῆς συνουσίας τῶν φθειρῶν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.» Βραδέως τὸ ὄστρακον ἤνοιγε καὶ ἐκλείεν ἀλληλοδιαδόχως ὑπαγορεύσαν περὶ τὰς δέκα λέξεις ἐντὸς ἡμισείας ὥρας. Ἐπὶ τέλους ἐτόλμησε καὶ ἐκτὸς τοῦ τετραδίου νὰ ἀποτείνῃ μίαν ἐρώτησιν πρὸς ἕνα φοιτητὴν: «Ποία εἶνε ἡ προσθία ἐπιφάνεια ἐνὸς ὀφθαλμοῦ;»

Ὁ μαθητὴς ἀπάντησεν: ἡ τοῦ κερατοειδοῦς.

Μίαν δρᾶκα τριχῶν ὁ καθηγητὴς ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ ὀστρακοειδοῦς κρανίου του ἐκ θυμοῦ. Τί; τί; λέγει ἡ τοῦ κερατοειδοῦς; ἄμ' ἂν σοῦ βγάλω τὸ μᾶτι καὶ σὲ τὸ παρουσιάσω ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἀντιστοιχοῦσης εἰς τὸν ἀμφιβληστροειδῆ, τότε ποία θὰ εἶνε ἡ προσθία ἐπιφάνεια; Νὰ, τώρα ὅπως εὐρίσκομαι (εἶχε δὲ ἐστραμμένον τὰ νῶτα, ὡς πάντοτε, πρὸς τοὺς μαθητάς), ποίαν ἐπιφάνειάν μου ἔχετε ἐνώπιόν σας;

—Εἰς Μαθητῆς. Τὰ ὀπίσθια σας, κύριε καθηγητά.

Δευτέρα δρᾶξ τριχῶν ἀπέσπασθη· ἀφρίζον δὲ τὸ ὄστρακον παρετήρησεν ὅτι ὡς πρὸς τὸ πρόσωπόν του θεωροῦν-

ται ὀπίσθια, ἀλλ' ὡς πρὸς τοὺς μαθητάς τὰ ὀπίσθια του εἶνε πρόσθια, διότι τὰ ἔχουν ἐνώπιόν των. Ἐὰν ὁμως στρέψῃ τὸ πρόσωπόν του εἰς τρόπον ὥστε νὰ βλέπουν τὰ ὀπίσθια του, τότε τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰ ὀπίσθια του εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὡς πρὸς τοὺς μαθητάς.

Ὁ Σωκράτης καὶ ὁ φίλος του ἐπνίγον τοὺς γέλωτάς των· ἐξεληθόντες δὲ ἀμέσως διερράγησαν εἰς καγχασμούς. Μὰ τὴν ἀλήθειαν! λέγει ὁ Σωκράτης, εἶνε προτιμώτερον νὰ γελᾷ τις· αὐτὸ εἶνε πανεπιστήμιον κωμωδίας! Λαμπρὸν vaudeville! σὲ παρακαλῶ, φίλε μου, δὲν ὑπάρχει ἄλλη παράστασις;

—Μάλιστα, μάλιστα, ὅσας θέλεις, καὶ δωρεὰν μάλιστα, ἄνευ εἰσιτηρίου.

Καὶ εἰσῆλθον, εὐθὺς εἰς τὴν ἱατρικὴν σχολὴν μετὰ τὴν τρελλὴν ἐκείνην εὐθυμίαν, ἥτις καταλαμβάνει πρὸς στιγμὴν ἐνίοτε τὸν μελαγχολικόν, τὸν ἀπηλπισμένον!

(Ἀκολουθεῖ).